

Arrest

nr. 213 799 van 12 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BULTHEEL
Cogels Osylei 61
2600 BERCHEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BULTHEEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen een eerste keer België binnengekomen op 13 april 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 april 2014.

Op 18 juni 2014 werd verzoekers verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard.

1.2. Verzoeker is volgens zijn verklaringen België een tweede keer binnengekomen op 15 maart 2018 en heeft zich toen een tweede maal vluchteling verklaard op 20 maart 2018.

Op 13 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische afkomst Pashtoun te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Shamshapoor gelegen in het district Surkhrod, provincie Nangarhar. U bent 26 of 27 jaar oud.

U was kleermaker en had een winkel in de bazaar van Shamshapoor. De taliban kwamen drie keer kledij bestellen bij u, u moest de kledij gratis maken voor hen. Nadat ze de derde keer de kledij waren komen ophalen ontstond er diezelfde dag een gevecht tussen de overheid en de taliban in Tatang, dit was op een maandag. Op donderdagavond ging u op bezoek bij uw paternale oom in het dorp Nelyakano Qala. Die avond kwamen de taliban naar uw huis. Ze waren op zoek naar u en doorzochten jullie woning. Ze sloegen uw vader en uw twee broers. Ze zeiden dat u een spion was en dat u overgedragen moest worden. Toen u op vrijdag thuiskwam vertelde uw vader wat er gebeurd was. Hij zei dat u naar de woning van uw paternale oom in Dusaraka moest gaan. Uw neef kwam u halen en bracht u naar Dusaraka. U verbleef er twee dagen in de woning van uw oom. De tweede nacht kwamen de taliban om middernacht naar het huis van uw oom. U slaagde erin weg te lopen naar het dak van de burens en u verborg zich in het huis van de burens. Intussen doorzochten de taliban de woning van uw oom en sloegen ze uw oom en zijn zoon. Uw oom belde uw vader, die naar de woning van uw oom kwam. Onderweg informeerde hij de politie in het districtshuis. Uw vader besloot dat u het land moest verlaten omdat u beschuldigd was van spionage en afgeslacht zou worden. Diezelfde dag werd uw vertrek geregeld en verliet u Afghanistan, dit was in 2013.

U reisde over land naar Turkije, waar u vijf tot zes maanden verbleef. Vervolgens reisde u naar Bulgarije, waar uw vingerafdrukken genomen werden. U reisde dan naar België, waar u op 14 april 2014 een eerste verzoek om internationale bescherming deed. U verklaarde toen dat u 17 jaar oud was. Uw verzoek werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 juni 2014. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U werd in 2014 naar Bulgarije overgebracht, waar u na aankomst op de luchthaven vrijgelaten werd. Vanuit Bulgarije contacteerde u uw broer. De taliban kwamen dit te weten en beschuldigden uw broer ervan een spion te zijn. Uw broer ontvluchtte daarop Afghanistan en verblijft nu in Turkije. U wou niet blijven in Bulgarije omdat u er geen woning kreeg en er op straat moest verblijven, dus u reisde verder via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Italië naar Frankrijk. U verbleef drie of drieënhalve jaar in Frankrijk in Calais en in treinstations en u probeerde verder te reizen naar Engeland. Omdat u hepatitis had en zwakker werd besloot u uiteindelijk naar België te reizen, waar u op 20 maart 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming deed. Op 13 juni 2018 werd uw huidige verzoek om internationale bescherming onvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden omwille van uw probleem met de taliban. Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming een duplicaat van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), twee enveloppen en een document met betrekking tot uw problemen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u pas zeer laattijdig een tweede verzoek om internationale bescherming deed waardoor uw algemene geloofwaardigheid inzake uw beweerde nood aan bescherming wordt ondermijnd. Na uw overbrenging van België naar Bulgarije in 2014 zette u uw asielpcedure daar niet verder. U hoorde daar van jongens die op straat verbleven dat u er geen plaats om te wonen zou krijgen en u besloot Bulgarije te verlaten (CGVS, p. 5). Dat u besloot Bulgarije te verlaten omdat u gehoord had dat u er geen woning zou krijgen en dat u zelf geen informatie over asiel of bescherming vroeg bij de Bulgaarse autoriteiten (CGVS, p. 5) relateert de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging reeds in ernstige mate. Vanuit Bulgarije reisde u naar Frankrijk, waar u drie tot drieënhal jaar in Calais en in treinstations verbleef en pogingen ondernam om naar Engeland te reizen, zonder ooit een verzoek om bescherming te doen in Frankrijk (CGVS, p. 5, 6). Dat u bang was om gedeporteerd te worden naar Bulgarije verklaart niet afdoende waarom u geen bescherming vroeg in Frankrijk (CGVS, p. 6). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u wist dat vingerafdrukken na 18 maanden "vergeven" worden en dat personen dan kunnen opgeroepen worden voor een interview in het kader van asiel (CGVS, p. 6). Echter deed u na 18 maanden verblijf in Frankrijk nog steeds geen verzoek om internationale bescherming in Frankrijk (CGVS, p. 6). Dat u probeerde in Engeland te geraken verklaart niet waarom u dan nog steeds geen bescherming vroeg in Frankrijk, u zei immers dat Engeland uw doelbestemming was om deportatie naar Bulgarije te vermijden, maar uit uw verklaringen blijkt dat u wist dat u na 18 maanden niet meer het risico liep naar Bulgarije gedeporteerd te worden (CGVS, p. 5, 6). De beweegredenen die u uiteindelijk toch ertoe bracht opnieuw een verzoek om internationale bescherming in België te doen, met name dat u zwakker werd omdat u hepatitis had en niet meer in het bos kon wonen (CGVS, p. 6), is een verdere indicatie dat het krijgen van bescherming omwille van het risico op vervolging in uw land van herkomst geen primaire factor is. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u na uw eerste verzoek om internationale bescherming in 2014 nog een viertal jaar wachtte en in diverse Europese landen verbleef alvorens in 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming te doen, wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Het lijkt er dan ook op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Voorts zijn uw verklaringen over uw vermeende problemen met de taliban allerminst overtuigend. Zo is het opmerkelijk te noemen dat u geen concrete informatie kon verschaffen over de leden van de taliban die driemaal kledij bij u lieten maken. U kent hun namen niet, u zei slechts dat ze misschien van de Torgar berg of van Banda komen en dat ze geen goede mensen zijn (CGVS, p. 9). Een verdere toelichting kon u niet geven (CGVS, p. 9). Ook over het gevecht tussen de overheid en de taliban dat uitbrak de dag dat de taliban kledij kwamen ophalen weet u zo goed als niets. U sloot uw winkel en toen u de volgende dag terug naar de bazaar ging hoorde u dat er een gevecht tussen de overheid en de taliban was geweest (CGVS, p. 10). U hoorde van dorpelingen die dichtbij woonden over het gevecht, echter slaagde u er nauwelijks in concrete informatie te geven over het gevecht. U weet dat het gevecht in Tatang plaats had, maar u weet niet wie van de overheid deelnam aan het gevecht, u weet niet of er mensen van de overheid gedood of gewond zijn bij het gevecht, u weet niet wie van de taliban om het leven kwam bij het gevecht, u weet slechts dat een paar talibs gedood werden, u hoorde geen verdere info van de dorpelingen (CGVS, p. 10, 11). Van de talibs die u kwamen zoeken in uw eigen woning en in de woning van uw oom weet u ook niet wie ze waren (CGVS, p. 12). Ook later kwam u niet te weten wie van de taliban u zocht (CGVS, p. 12). Uw uiterst gebrekkige kennis van betrokken personen en gebeurtenissen die aanleiding zouden gegeven hebben tot uw vertrek uit Afghanistan tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aan.

Voorts slaagde u er niet in op aannemelijke wijze te verklaren waarom de taliban precies u ervan beschuldigden hen verraden te hebben. U zei dat de taliban twintig stukken kledij lieten naaien bij u zonder hiervoor te betalen, dat ze van andere winkeliers slechts wat suiker of melk namen, en dat dit de reden zou kunnen zijn waarom ze u beschuldigden (CGVS, p. 12).

Dat u financieel verlies leed door gratis kledij te maken voor de taliban verklaart echter niet afdoende waarom de taliban u beschuldigden van verraad. U verklaarde immers dat de taliban vaak naar de bazaar kwamen, dat ze daar overdag rondliepen, dat iedereen hen kon identificeren als taliban en dat ze van andere winkeliers dingen meenamen (CGVS, p. 11, 12). Om het even welke persoon die die bewuste dag de taliban op de bazaar zag had bijgevolg informatie hierover kunnen doorgeven aan de autoriteiten.

Verder dient te worden opgemerkt dat tussen uw verklaringen bij het Commissariaat en deze van bij de DVZ er sprake is van een opvallende tegenstrijdigheid en omissie. U verklaarde bij het CGVS namelijk dat u na uw deportatie naar Bulgarije met uw broer H. sprak, dat de taliban dit een maand later te weten kwamen, dat ze hem er ook van beschuldigden een spion te zijn en dat uw broer daarom Afghanistan ontvluchtte en sindsdien in Turkije verblijft (CGVS, p. 7). Bij de DVZ maakte u echter nooit melding van de vlucht van uw broer en verklaarde u dat hij in Shamshapoor verblijft (verklaring DVZ, punt 17). Toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen bij de DVZ zei u slechts dat er bij de DVZ gevraagd werd of uw ouders nog in Shamshapoor verblijven (CGVS, p. 7), echter werd u wel degelijk gevraagd naar de woonplaats van uw broers en zussen, u verklaarde immer dat drie van hen in Shamshapoor woonden en één in Jalalabad (verklaring DVZ, punt 17). U zei voorts dat u bij de DVZ niet vertelde dat uw broer gevlucht is uit Afghanistan omdat u gezegd werd dat de tijd beperkt was en u gevraagd werd minder informatie te geven over kleine dingen (CGVS, p. 14). Echter kan de vlucht van uw broer, wiens problemen direct aan de uwe gelieerd zouden zijn, niet als “een klein ding” beschouwd worden. Deze tegenstrijdigheid en omissie heeft u daarmee niet afdoende verklaarde en dit tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Met betrekking tot de vermeende problemen en vlucht van uw broer dient nog opgemerkt te worden dat u bijzonder weinig hierover weet. U verklaarde dat de taliban achter uw broer zaten en dat ze zeiden dat hij spionnen hielp en ook een spion is (CGVS, p. 13). U weet echter niet of uw broer gecontacteerd is door de taliban en hoe uw broer die informatie verkreeg (CGVS, p. 13). Dit is opmerkelijk gezien u zelf contact hebt gehad met uw broer na zijn vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 8). Dit doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van de problemen en vlucht van uw broer, die gelinkt zijn aan uw vermeende problemen.

U slaagde evenmin aannemelijk te maken dat u nog gezocht wordt door de taliban. Toen u gevraagd werd hoe u weet dat u gezocht werd na uw vertrek, verwees u naar de problemen en de vlucht van uw broer (CGVS, p. 13). Deze zijn echter zoals hierboven reeds werd opgemerkt weinig geloofwaardig. Gevraagd of u nog andere indicaties hebt dat de taliban u nog zoeken, zei u slechts dat ze niets kunnen zeggen tegen uw vader omdat hij een oudere man is, of tegen uw andere broer omdat hij mentale problemen heeft (CGVS, p. 13). U verklaarde dat ze misschien iets tegen uw vader gezegd hebben, maar dat u al een tijdje niet meer sprak met hem (CGVS, p. 13). Dit vergoelijkt uw onwetendheid echter niet, u bent immers wel in contact met uw moeder en uw echtgenote (CGVS, p. 7) en er kan verwacht worden dat zij u op de hoogte zouden houden van eventuele verdere ontwikkelingen. Gevraagd of de taliban recent nog naar uw huis kwamen zei u dat ze drie jaar geleden kwamen en dat u sinds twee of drie jaar die dingen niet meer vraagt aan uw familie omdat ze u bedroeven (CGVS, p. 13). Dit verklaart uw onwetendheid echter niet afdoende, er kan immers verwacht worden dat u zich verder zou informeren over de actuele staat van uw asielmotieven.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Het duplicaat van uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit en werd opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan, aangezien u uw originele taskara verloren zou hebben in Europa (CGVS, p. 3). De enveloppen hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en tonen hoogstens aan dat u post uit Afghanistan hebt ontvangen. Met betrekking tot het document ter bevestiging van uw problemen dient opgemerkt te worden dat dit opgesteld werd op vraag van uw moeder (CGVS, p. 3). Gezien het gesolliciteerde karakter ervan heeft het geen objectieve bewijswaarde. Bovendien merkt het CGVS op dat u geen enkel idee hebt wanneer uw moeder het incident ging rapporteren. Dat u zelfs niet kan niet aangeven of uw moeder het incident recent of kort na uw vertrek in 2013 aangaf tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan (CGVS, p. 3). Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) *juncto* artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, §§ 1-2 c) van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4), het attest met de erkenning van verzoekers problemen met de taliban (stuk 5) en de notities van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 6).

Op 26 oktober 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update*” van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en het rapport “*EASO Country Guidance Afghanistan – Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (p. 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij gedood zal worden door de taliban omdat zij hem als spion hebben bestempeld nadat zij, op dezelfde dag dat hij gratis kleren voor hen moest herstellen, met een gevecht met de overheid werden geconfronteerd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers zeer laattijdig tweede verzoek om internationale bescherming zijn algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnt; (ii) verzoekers verklaringen over zijn vermeende problemen met de taliban niet kunnen overtuigen nu hij geen concrete informatie kan

verschaffen over de leden van de taliban die tot driemaal toe kledij bij hem lieten maken, hij zo goed als niets weet over het gevecht tussen de overheid en de taliban dat losbrak op de dag dat de taliban kledij kwamen ophalen en verzoeker bovendien niets weet over de talibs die zijn woning en die van zijn oom doorzochten; (iii) verzoeker voorts niet aannemelijk maakt waarom de taliban precies hem ervan beschuldigden hen verraden te hebben; (iv) verzoekers opeenvolgende verklaringen een opvallende tegenstrijdigheid en omissie bevatten nu hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit melding heeft gemaakt van de vlucht van zijn broer H.; (v) hij bovendien bijzonder weinig weet over de vermeende problemen en vlucht van zijn broer H.; (vi) verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij nog gezocht wordt door de taliban en (vii) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 augustus 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.2.3.1. Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers laattijdig tweede verzoek om internationale bescherming een indicatie vormt dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Zo staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: *“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u pas zeer laattijdig een tweede verzoek om internationale bescherming deed waardoor uw algemene geloofwaardigheid inzake uw beweerde nood aan bescherming wordt ondermijnd. Na uw overbrenging van België naar Bulgarije in 2014 zette u uw asielpprocedure daar niet verder. U hoorde daar van jongens die op straat verbleven dat u er geen plaats om te wonen zou krijgen en u besloot Bulgarije te verlaten (CGVS, p. 5). Dat u besloot Bulgarije te verlaten omdat u gehoord had dat u er geen woning zou krijgen en dat u zelf geen informatie over asiel of bescherming vroeg bij de Bulgaarse autoriteiten (CGVS, p. 5) relateert de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging reeds in ernstige mate. Vanuit Bulgarije reisde u naar Frankrijk, waar u drie tot drieënhalve jaar in Calais en in treinstations verbleef en pogingen ondernam om naar Engeland te reizen, zonder ooit een verzoek om bescherming te doen in Frankrijk (CGVS, p. 5, 6). Dat u bang was om gedepoteerd te worden naar Bulgarije verklaart niet afdoende waarom u geen bescherming vroeg in Frankrijk (CGVS, p. 6). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u wist dat vingerafdrukken na 18 maanden “vergeven” worden en dat personen dan kunnen opgeroepen worden voor een interview in het kader van asiel (CGVS, p. 6). Echter deed u na 18 maanden verblijf in Frankrijk nog steeds geen verzoek om internationale bescherming in Frankrijk (CGVS, p. 6). Dat u probeerde in Engeland te geraken verklaart niet waarom u dan nog steeds geen bescherming vroeg in Frankrijk, u zei immers dat Engeland uw doelbestemming was om deportatie naar Bulgarije te vermijden, maar uit uw verklaringen blijkt dat u wist dat u na 18 maanden niet meer het risico liep naar Bulgarije gedepoteerd te worden (CGVS, p. 5, 6). De beweegredenen die u uiteindelijk toch ertoe bracht opnieuw een verzoek om internationale bescherming in België te doen, met name dat u zwakker werd omdat u hepatitis had en niet meer in het bos kon wonen (CGVS, p. 6), is een verdere indicatie dat het krijgen van bescherming omwille van het risico op vervolging in uw land van herkomst geen primaire factor is. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u na uw eerste verzoek om internationale bescherming in 2014 nog een viertal jaar wachtte en in diverse Europese landen verbleef alvorens in 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming te doen, wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het*

verkrijgen van deze internationale bescherming. Het lijkt er dan ook op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.”

De argumentatie in het verzoekschrift dat de opvangmogelijkheden in Bulgarije quasi onbestaande zijn, dat hij in de gegeven omstandigheden niet kon teruggaan naar de taliban die hem bedreigde met de dood en hij in eerste instantie geen nieuw verzoek om internationale bescherming in België wilde indienen gelet op zijn eerdere ontvankelijkheidsverklaring en de angst die hij had voor de Belgische autoriteiten, doch dat hij na drie jaar in “*the jungle*” in Calais en omwille van hepatitis enorm verzwakt was en daarop besloot om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen in België - een land waar hij de procedure reeds kende - kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Daarenboven is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden. Verzoekers bewering als zou hij op zeer jonge leeftijd gedeporteerd zijn naar Bulgarije, kan allerminst gevolgd worden nu hij gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 16 juli 2018 aangeeft een leeftijd van 26 à 27 jaar te hebben, waaruit kan worden afgeleid dat hij op het ogenblik van de overdracht naar Bulgarije in 2014 een leeftijd van 22 à 23 jaar had. Waar verzoeker ten slotte nog betoogt dat het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije of Frankrijk geen doorslaggevend element mag zijn in de beoordeling van zijn verzoek, dient erop gewezen dat verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming wel degelijk een contra-indicatie vormt voor de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, doch dat verzoekers laattijdig tweede verzoek om internationale bescherming geenszins de enige reden vormt waarop de bestreden beslissing gemotiveerd is, maar slechts een deel daarvan. Het is daarnaast het geheel aan ongeloofwaardige verklaringen aangaande de problemen met de taliban, de reden waarom de taliban verzoeker precies zouden aanwijzen als verrader, de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, zijn gebrek aan kennis inzake de vermeende problemen en vlucht van zijn broer H. en het feit dat hij niet aannemelijk kan maken dat de hij nog steeds gezocht wordt door de taliban op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas wordt ondermijnt.

2.3.2.3.2. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent overweegt dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn voorgehouden problemen met de taliban allerminst kunnen overtuigen.

Zo dient erop gewezen dat verzoekers kennis van de betrokken personen en gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan bijzonder beperkt is. Zo kan hij immers geen concrete informatie verschaffen over de leden van de taliban die tot driemaal toe kledij bij hem lieten maken (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Daarenboven kan hij zo goed als geen concrete informatie geven over het gevecht tussen de overheid en de taliban dat losbrak op de dag dat de taliban kledij kwamen ophalen nu hij niet weet wie van de overheid deelnam aan het gevecht, hij niet op de hoogte is van enige gewonden of doden bij dit gevecht aan de kant van de overheid en hij enkel weet dat er een paar talibs werden gedood (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). Verder weet verzoeker niets te vertellen over de talibs die hem zouden zijn komen zoeken zowel in de woning van zijn familie als in de woning van zijn oom (administratief dossier, stuk 5, p. 12).

In zoverre verzoeker aanvoert dat het algemeen geweten is dat leden van de taliban zich om evidente redenen niet zomaar kenbaar maken en hij slechts op secundaire wijze gehoor kreeg van het gevecht tussen de taliban en de overheid en hij kort nadien Afghanistan diende te ontvluchten, slaagt hij er niet in de voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag immers worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn situatie te bekomen die zijn relaas ondersteunen en dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non in casu*. Te meer nu verzoeker zelf verklaart nog in contact te staan met zijn moeder (administratief dossier, stuk 5, p. 7 en verzoekschrift, p. 3 en 9). Dat verzoeker het gevecht tussen de overheid wel wist te situeren, kan op zich geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte karakter van verzoekers kennis blijkt. Het louter herhalen van een verklaring is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt bovendien terecht op als volgt: “Voorts slaagde u er niet in op aannemelijke wijze te verklaren waarom de taliban precies u ervan beschuldigden hen verraden te hebben.

U zei dat de taliban twintig stukken kledij lieten naaien bij u zonder hiervoor te betalen, dat ze van andere winkeliers slechts wat suiker of melk namen, en dat dit de reden zou kunnen zijn waarom ze u beschuldigden (CGVS, p. 12). Dat u financieel verlies leed door gratis kledij te maken voor de taliban verklaart echter niet afdoende waarom de taliban u beschuldigden van verraad. U verklaarde immers dat de taliban vaak naar de bazaar kwamen, dat ze daar overdag rondliepen, dat iedereen hen kon identificeren als taliban en dat ze van andere winkeliers dingen meenamen (CGVS, p. 11, 12). Om het even welke persoon die die bewuste dag de taliban op de bazaar zag had bijgevolg informatie hierover kunnen doorgeven aan de autoriteiten.” Verzoeker voert geen enkel verweer tegen deze vaststellingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoeker aanvoert dat uit de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins blijkt dat hij verklaard zou hebben dat zijn broer nog in Afghanistan verbleef, dient erop gewezen dat uit de verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk blijkt dat hij heeft aangegeven dat zijn broer H. nog in Shampshapoor verbleef (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, vraag 17). Dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots aanvoert dat de taliban een maand later te weten zou zijn gekomen dat verzoeker contact had genomen met zijn broer H. vanuit Bulgarije en zij H. hierop beschuldigden als spion, waardoor verzoekers broer H. eveneens zou zijn moeten vluchten en sindsdien in Turkije verblijft (administratief dossier, stuk 5, p. 7), doch hiervan geen enkele melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als zou zijn broer eveneens problemen hebben gekregen met de taliban en zijn moeten vluchten. Dit klemt des te meer daar verzoeker bijzonder weinig informatie kan verschaffen over de vermeende problemen en vlucht van zijn broer. Zo weet hij niet of zijn broer nog gecontacteerd werd door de taliban, noch hoe zijn broer die informatie verkreeg (administratief dossier, stuk 5, p. 13). De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker niet langer in rechtstreeks contact staat met zijn broer H. omwille van evidente veiligheidsredenen nu beide broers actief gezocht worden door de taliban, kan deze onwetendheid niet toedekken. Verzoeker verklaart immers zelf dat zijn broer zich thans in Turkije bevindt en dus buiten het bereik van de taliban in Afghanistan, zodat niet kan worden ingezien waarom hij geen contact zou kunnen onderhouden met zijn broer omwille van “*evidente veiligheidsredenen*”. Te meer daar verzoeker verklaart dat hij nog steeds in contact staat met zijn moeder en echtgenote die zich nog steeds in het ouderlijk huis in Shamshapoor, in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar in Afghanistan bevinden (administratief dossier, stuk 5, p. 7).

Tevens staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: “*U slaagde evenmin aannemelijk te maken dat u nog gezocht wordt door de taliban. Toen u gevraagd werd hoe u weet dat u gezocht werd na uw vertrek, verwees u naar de problemen en de vlucht van uw broer (CGVS, p. 13). Deze zijn echter zoals hierboven reeds werd opgemerkt weinig geloofwaardig. Gevraagd of u nog andere indicaties hebt dat de taliban u nog zoeken, zei u slechts dat ze niets kunnen zeggen tegen uw vader omdat hij een oudere man is, of tegen uw andere broer omdat hij mentale problemen heeft (CGVS, p. 13). U verklaarde dat ze misschien iets tegen uw vader gezegd hebben, maar dat u al een tijdje niet meer sprak met hem (CGVS, p. 13). Dit vergoelijkt uw onwetendheid echter niet, u bent immers wel in contact met uw moeder en uw echtgenote (CGVS, p. 7) en er kan verwacht worden dat zij u op de hoogte zouden houden van eventuele verdere ontwikkelingen. Gevraagd of de taliban recent nog naar uw huis kwamen zei u dat ze drie jaar geleden kwamen en dat u sinds twee of drie jaar die dingen niet meer vraagt aan uw familie omdat ze u bedroeven (CGVS, p. 13). Dit verklaart uw onwetendheid echter niet afdoende, er kan immers verwacht worden dat u zich verder zou informeren over de actuele staat van uw asielmotieven.”*

Verzoeker voert aan dat hij bij zijn laatste telefonisch contact op 29 augustus 2018 kreeg te horen dat de taliban twee maanden tevoren naar het ouderlijk huis in Shamshapoor zijn gekomen en er 's nachts op brute wijze zijn binnengedrongen op zoek naar verzoeker en zijn broer H., zodat moet worden besloten dat de taliban nog wel degelijk actief en agressief op zoek is naar hem. De Raad stelt evenwel vast dat dit klemt met verzoekers verklaring zoals hij deze heeft afgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud van 16 juli 2018 op de zetel van het Commissariaat-generaal en waarbij hij aangaf dat hij niet op de hoogte was van recente bezoeken van de taliban omdat deze zaken hem bedroeven en hij er dus niet meer naar vraagt (administratief dossier, stuk 5, p. 13), hetgeen zijn geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt. Bovendien dient erop gewezen dat de bestreden beslissing gelezen moet worden als een geheel van de motieven niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

2.3.2.3.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dienaangaande op goede gronden:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Het duplicaat van uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit en werd opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan, aangezien u uw originele taskara verloren zou hebben in Europa (CGVS, p. 3). De enveloppen hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en tonen hoogstens aan dat u post uit Afghanistan hebt ontvangen. Met betrekking tot het document ter bevestiging van uw problemen dient opgemerkt te worden dat dit opgesteld werd op vraag van uw moeder (CGVS, p. 3). Gezien het gesolliciteerde karakter ervan heeft het geen objectieve bewijswaarde. Bovendien merkt het CGVS op dat u geen enkel idee hebt wanneer uw moeder het incident ging rapporteren. Dat u zelfs niet kan niet aangeven of uw moeder het incident recent of kort na uw vertrek in 2013 aangaf tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan (CGVS, p. 3). Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.”

Verzoeker voert aan dat zijn moeder de enige persoon was die het attest kon laten opmaken en aangifte kon gaan doen bij de politieke diensten en dat de commissaris-generaal geheel ten onrechte bewijswaarde aan het document ter bevestiging van zijn problemen ontzegt (zie verzoekschrift, stuk 5 en administratief dossier, map ‘Documenten’). De Raad stelt vast dat verzoeker zich met deze argumentatie veelal beperkt tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen op zich geen dienstig verweer is om de voormelde pertinente motieven in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is. De argumentatie in het verzoekschrift kan dan ook geen ander licht werpen op de voormelde motieven die aldus onverminderd overeind blijven.

2.3.2.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen.

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheids personeel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheids personeel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiellozoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Met het louter betwisten van dit besluit en het citeren uit een rapport en persartikel, aangehaald in het verzoekschrift, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie van de provincie Surkhrod is gesteund. Waar verzoeker erop wijst dat UNOCHA op basis van het aantal slachtoffers de ernst van het conflict in Surkhrod classificeert als het tweede hoogste niveau, dient erop gewezen dat cijfergegevens (kwantitatieve gegevens) niet op zichzelf mogen worden beoordeeld, doch dat eveneens rekening moet worden gehouden met de kwalitatieve aspecten. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, maar tevens de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet is uitgegaan van de meest actuele landeninformatie, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen samen met zijn aanvullende nota van 26 oktober 2018 het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update" van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en het rapport "EASO Country Guidance Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018 (p. 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijbrengt, waarin de informatie van voormelde analyse genoegzaam wordt bevestigd.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER